

Stadsfæstelse paa hans Valg som deres Præst, inden de kunne være visse paa at erholde ham for deres Menighed. Altsaa, de skulle bygge en Kirke og indrette den fuldstændigt til kirkelig Brug, de skulle baade være enige med en Præst og have ansøgt om og faaet kongelig Stadsfæstelse paa hans Valg, og da først behøver en følgende Kirkeminister at indlade sig med Ansøgerne om det Spørgsmaal, om de maae danne en Valgmenighed. Naar der altsaa er en Kirkeminister, som ikke finder det rigtigt, at der dannes Valgmenigheder — og vi have jo seet, hvorledes Fleertallet af Bisperne og Fleertallet af vore Præster bømme om dette Spørgsmaal, og det er jo slet ikke utroligt, at en kommende Kirkeminister kan blive en af disse geistlige Mænd, hvis Betragtning af Forholdet vi nu kjende —, naar en saadan Kirkeminister, siger jeg, ikke finder det tilbørligt overfor det Ansvar, hvori han staar til Folkekirken, at bevilge en saadan Ansøgning, saa kan han sige: Inden jeg indlader mig paa dette, maae I ibetmindste have bygget en Kirkebygning og fuldstændig indrettet den, og I maae skaffe Provstens eller Biskoppens Erklæring om, at dette er i Orden; dernæst maae I have kongelig Stadsfæstelse paa den Præst, som I ønske, osv. Naar de da komme og præsentere for Ministeren disse forskjellige Erklæringer og vise, at de have faaet kongelig Stadsfæstelse paa deres Præst, saa kan han sige: Ja, nu have I godtgjort, at disse Betingelser ere opfyldte, nu skal jeg nærmere tage under Overveielse, om jeg kan tilstede, at der dannes en saadan Valgmenighed. Ja, han vil maaskee sige — især dersom det skulde staae til, hvad den ærede sidste Taler meente, at han spørger vedkommende Biskop og Sognepræst derom. —: Jeg finder ikke, at der er nogen Trang til en saadan Valgmenighed, jeg finder, at der nærvæd dette Sogn er den kristelige Præst eller til den anden Side den kristelige Præst, som man kan søge hen til som Sognepræst; jeg kan derfor ikke give Tilladelsen. Jeg finder desuden, at selv om jeg virkelig troede, at der var en Trang hos dem, vil det kun være Individernes Trang, og ligeoverfor Hensynet til, hvad der tjener Kirken i det Hele bedst, kan jeg efter

min Opfattelse ikke forsvare at indbrømme dem dette. Saa have de erhvervet den kongelige Stadsfæstelse og bygget en Kirkebygning uden at have faaet Noget som helst ud deraf. Nu gad jeg vidst, hvormange der vil udsætte sig for, at det skal gaae dem saaledes, jeg troer ikke, at det vil blive ret mange. Man kunde vel sige: Men naar der er en velvillig Regjering, kunne de Vedkommende gaae til Kirkeministeren og spørge: Troer den høitærede Minister, at vi tør gøre os Haab om at faae Tilladelse til at oprette en Valgmenighed, naar vi opfylde disse Betingelser? Vi ville gjerne vide lidt derom, førend vi begynde paa at gøre disse Udgifter og uleilige os. Og den vedkommende Minister vil da, naar han er velvillig stemt, svare: Ja, det troer jeg nok; naar I sørge for, at dette kommer istand, saa antager jeg ikke, at der kan være Noget ivoien. Men nu kunne de dog ikke bygge en Kirke paa en Nat eller en Dag, der maa gaae nogen Tid hen, inden de faae Kirken bygget og indrettet, og der maa ogsaa gaae nogen Tid hen, inden de faae den kongelige Stadsfæstelse paa deres Præst, og imidlertid er der kommet en anden Cultusminister, som slet ikke er bunden ved den Antydning, som er givet af hans Formand. Naar man nu kommer til ham, siger han: Nei, min Ven, det lader sig ikke gjøre, denne Tilladelse kan jeg ikke give. Saa ere de Vedkommende accurat i samme Tilfælde, uagtet de havde troet, at de nogenlunde havde sikret sig ved at tale med vedkommende Minister. Saaledes stiller det sig altsaa med Hensyn til Brugen af Loven. Jeg skal iøvrigt ikke opholde mig herved, men blot gøre opmærksom paa, at naar der i § 5 staaer, at Loven kun gjælder i 5 Aar, men at de til den Tid anerkjendte Valgmenigheder dog fremdeles kunne vedblive at bestaae som saadanne, maa man lægge Mærke til, at der knytter sig en Betingelse dertil, som gjør, at disse Valgmenigheder ogsaa meget let kunne ophøre. Naar nemlig deres Præst, som har den kongelige Stadsfæstelse, dør, flytter bort eller opgiver Forholdet til dem, er der ikke nogen Udvei til at faae Bevillingen som Valgmenighed fornyet, naar de 5 Aar ere udløbne, thi da savner Regjeringen Bemyndigelse til at give en saadan Tilladelse. Valgmenigheden er jo nemlig en